

RELIGIÓ

MÉS INFORMACIÓ SOBRE L'ACTUALITAT RELIGIOSA A
<http://www.catalunyareligio.cat>

Fra Valentí Serra de Manresa publica un llibre de receptes vegetarianes de monestirs i convents

Cuina en temps de Quaresma

SÍLVIA OLLER
Girona

La tradició de no menjar carn els divendres de Quaresma és una pràctica d'abstinència del catolicisme que es porta a terme els quaranta dies previs a la Pasqua. Comença el Dimencres de Cendra i acaba la tarda de Dijous Sant, abans del Tridu Pasqual. La pràctica ascètica recorda els quaranta dies de Jesús al desert, dejunant i pregant abans de començar la vida pública. "El precepte eclesial de l'abstinència de la carn és una pràctica que es remunta a l'època apostòlica, ja que Crist la practicà alimentant els seus apòstols amb pa i peixos", afirma fra Valentí Serra de Manresa, caputxí i estudiós de la gastronomia conventual i monàstica i autor de diverses publicacions.

En el seu darrer llibre, *Cuina vegetariana de sempre* (Col·lecció l'Ermità, Edicions Morera), recupera diversos manuscrits, tractats de cuina i antics receptaris, la majoria dels segles XVIII i XIX, propis de la tradició gastronòmica conventual, una vuitantena de receptes que defugen la carn. Són unes elaboracions molt escaients en aquesta època de l'any, en què el sacerdot demana "seny i moderació a taula". L'estudiós, que és a més l'arxiver de la comunitat de caputxins de Sarrià, explica que antigament, en algunes comunitats religioses, durant la Quaresma es dejunava pa i aigua, mentre que en alguns convents era tradició menjar durant l'àpat del migdia una cassolada de cigrons amb espinacs i congre sec, o bacallà perbullit cuinat amb alls trinxats i julivert o les lleties amb cards. També eren típics els panadons, una massa de pa amb

NORBERT TOMÁS

El religiós caputxí i sacerdot, envoltat d'hortalisses

oli farcida amb panses i pinyons.

L'autor explica que la incorporació dels ous en l'abstinència quaresmal és, en realitat, força recent. "Durant segles, l'Església considerà els ous un aliment gras i

tiques filigranes de xocolata, però en el seu origen la mona era una coca o tortell, fet de pa de pessic amb ous durs a sobre. El llibre recull una recepta de mona casolana del segle XIX. "L'ou simbolitza la resurrecció i la vida", explica.

El frare afirma que el concili Vaticà II, convocat pel papa Joan XXIII entre els anys 1962 i 1965, va suposar un punt d'inflexió en la dieta conventual. Fins aleshores, entre els caputxins, més de la meitat dels dies de l'any eren penitencials, fet que condicionava l'alimentació del religiós. "En to jocós, els frares, d'aquests dies penitencials en deien 'd'assot i galera', quan al migdia només menjaven una escudella o brou de verdura i un parell de peixets, i al vespre, enciam o escarola amanida amb vinagre o agràs (suc extret

del raïm encara verd)", explica. Amb la reforma del Vaticà II es permeten ous i làctics en l'abstinència de la Quaresma. El llibre recull receptes com els ous estrellats o bunyols de formatge.

L'arxiver recorda que la cuina dels antics frares caputxins ha estat sempre molt austera, amb preferència per les verdures i llegums, la pesca salada (bacallà, congre o sardina) i plats guisats amb menuts o despulles d'animals en dies no penitencials. D'entre els plats més característics de la comunitat, en destaca l'arròs a la caputxina, fet a la cassola amb verdures o pèsols. I també l'olla dels caputxins o sopa dels pobres, ben condimentada i semblant a l'escudella, que compartien amb els pidolaires que trucaven a la porta dels convents.

Antigament, en algunes comunitats religioses es dejunava pa i aigua durant la Quaresma

no se'n podien menjar durant la Quaresma", relata al llibre.

Un dels dolços més característics de la Setmana Santa a Catalunya és la mona de Pasqua. Ara en alguns casos les mones són autèn-

La Sagrada Família posa el focus en la passió per Setmana Santa

S. SANS Barcelona

Amb l'arribada de la Setmana Santa, la Sagrada Família ha preparat una programació d'actes de culte i populars per compartir amb la ciutadania. El més vistós serà la il·luminació de la façana de la Passió i l'espectacle de música i llums que, a partir dels textos del bisbe Antoni Vadell, narrarà la passió i la mort de Jesucrist. L'espectacle és d'accés lliure i gratuït i es farà diumenge 29, dilluns 30 i dimarts 31, dues projeccions cada dia (a les 21 h i 21.30 h).

A la basílica se celebraran la missa de Rams, oficiada pel bisbe auxiliar, i les celebracions del Tridu Pasqual, que tindran lloc els dies 2, 3 i 4 d'abril, i a més se celebrarà el viacrucis el 3 d'abril. Tots els detalls de la programació poden consultar-se al web oficial de la Sagrada Família.

Finalment, i per acostar als més petits el sentit de la Setmana Santa, també s'han organitzat tallers per a famílies amb nens d'entre 6 i 12 anys que consisteixen en una visita dinamitzada que farà especial èmfasi en la façana de la Passió i la decoració d'una figura de xocolata inspirada en el terminal de la creu de la torre de Jesús, una col·laboració amb Lluç Crusellas, de la xocolateria Eukarya. Els tallers han despertat tant d'interès que en poques hores es van esgotar les places.

L'Evangelí de la resurrecció de Llätzer ens situa davant el cor de la fe cristiana: Jesús és el Senyor de la vida, capaç de vèncer fins i tot la mort. Però aquest relat no parla només d'un miracle passat, sinó que és una paraula viva que interpel·la avui l'Església i, en especial, el plantejament vocacional de cada cristià i, particularment, ja que celebrem el dia del Seminari, d'aquell que sent la crida al ministeri ordenat.

Llätzer és aquell a qui Jesús estima, però que, paradoxalment, ha de passar per la malaltia, el silenci i la tomba. També la vocació sacerdotal neix de l'amor de Jesús, però no queda exempta de moments d'obscuritat, de fragilitat i de mort aparent. Déu no crida persones perfectes, sinó homes reals, amb les seves pors i límits, que han de confiar que el Senyor és més fort que qualsevol tomba.

Jesús no arriba de seguida. Aquesta espera desconcerta Marta i Maria, com sovint desconcerta tot camí vocacional: els temps de Déu no són els nostres. El futur prevere ha d'aprendre, ja des del Seminari,

DES DE LA DIÒCESI

Joan Planellas

Arquebisbe de Tarragona i primat

Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar

ri, a viure en la confiança, a perseverar fins i tot quan sembla que Déu calla. La vocació madura en la paciència i en la fe.

Quan Jesús arriba, no evita el dolor: plora. Aquest detall és profundament sacerdotal. El prevere és cridat a tenir un cor

semblant al de Crist, capaç de commoure's davant el sofriment humà. Abans de ressuscitar, Jesús comparteix el plor. Abans de parlar de vida eterna, entra en el dol. Així també el ministeri ordenat està cridat a acompanyar, escoltar, plorar amb el poble, no des de la distància, sinó des de la proximitat.

El crit de Jesús davant la tomba –"Llätzer, surt a fora!"– és una crida que ressona amb força vocacional. Déu continua cridant homes a sortir de les seves seguretats, de les seves tombes personals, per posar-se al servei de l'Evangelí. La vocació sacerdotal és, en essència, una crida a sortir: sortir d'un mateix, sortir de la por, sortir cap a una vida donada.

Però Jesús també demana la col·laboració de la comunitat: "Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar". Aquí hi ha una dimensió pastoral clau per al dia del Seminari. Les vocacions no creixen soles. Necessiten una comunitat que deslligui, que alliberi, que acompanyi. El Seminari, les famílies, les parròquies i tota l'Església tenen la responsabilitat de crear espais en què els futurs preveres puguin créixer

amb llibertat, discerniment i alegria.

Finalment, Llätzer torna a la vida, però no per viure per a ell mateix. La seva vida ressuscitada esdevé signe de la glòria de Déu. Així també el prevere és cridat a ser signe de vida nova enmig del poble, testimoni que Déu continua actuant, perdontant, aixecant i donant esperança. En

La vocació sacerdotal és una crida a sortir d'un mateix cap a una vida donada

aquest dia del Seminari, l'Evangelí de Llätzer recorda que la vocació sacerdotal és una obra de la vida que Déu fa créixer enmig de les fragilitats humanes. Preuguem pels futurs preveres, perquè escoltin la veu de Jesús que els crida pel nom, i perquè tota l'Església sàpiga deslligar-los amb estima i confiança, perquè puguin caminar lliurement al servei del Regne.